

Arrest

nr. 170 051 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DUFFELEER en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd deze aanvraag op 8 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2011 + aanvulling d.d. 20.06.2011 werd ingediend door :

*E., R. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Berkane op 02.09.1970
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Marokko is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Rabat.

Ook de bewering dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij aldaar niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt namelijk erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook de bewering dat hij nergens veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag kan niet aanvaard worden daar deze bewering niet gestaafd worden met de nodige bewijzen.

De bewering dat het niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de enorme technische problemen, alsmede vanwege de corrupte ambtenaren kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Ook de bewering dat betrokkene zijn job zou verliezen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Bovendien dient gesteld te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen zou gehad hebben met justitie en over een blanco strafregister zou beschikken en dat hij dus geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou vormen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij ingeburgerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte kan voorleggen, dat hij een attest van werkbereidheid kan voorleggen, dat hij een arbeidovereenkomst d.d. 06.08.2010 kan voorleggen, dat hij Nederlands spreekt en schrijft, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij vele contacten zou hebben met Belgische vrienden en burens, dat hij diverse getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij foto's kan voorleggen, dat hij betalingsbewijzen, getrouwheidskaarten e.d.m. kan voorleggen, dat hij alhier een nieuw leven zou hebben opgebouwd, dat hij dat diverse taalcursussen heeft gevolgd, dat hij diverse welgemeende steunbetuigingen kan voorleggen, dat hij blijk zou geven van een grote burgerzin, dat hij bescheiden en verantwoordelijk zou zijn, dat hij een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheden zou zoeken, dat hij aldus zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient de Raad na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In de bestreden beslissing valt te lezen dat de instructie dd. 19 juli 2009 waarnaar verzoeker heeft verwezen in zijn verzoekschrift niet meer van toepassing is. Nochtans bevestigden zowel het kabinet van

Staatssecretaris DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt: wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich dan ook niet verschuilen achter het feit dat de instructie destijds werd vernietigd teneinde ze niet meer toe te passen, daar officieel werd verklaard dat de instructie wel nog zou worden blijven gevolgd. Dergelijk argument kan dus geen beslissing van onontvankelijkheid verantwoorden. Daarenboven is het zo dat, wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden, zoals eveneens werd gecommuniceerd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ. Door dus, alvorens de inhoudelijke criteria te onderzoeken waaruit zou blijken dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de instructie, te besluiten dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan, zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat "de bewering dat hij nergens veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag niet aanvaard kan worden daar deze bewering niet gestaafd wordt met de nodige bewijzen."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel nergens dat op verzoeker de verplichting rust materiele bewijsstukken te kunnen voorleggen van dergelijke omstandigheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is geen wetgevend orgaan en kan niet op eigen houtje voorwaarden toevoegen aan het wetsartikel dat de regularisatieprocedure regelt.

Daarenboven is verzoeker van oordeel dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten zijn aanvraag te formuleren vanuit België. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij hier reeds tien jaar verblijft en een arbeidscontract op zak heeft. Dit is zonder twijfel een omstandigheid die het voor hem bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker stelt tevens vast dat zijn vorig regularisatieverzoekschrift dezelfde buitengewone omstandigheden omschreef, en toen wél als ontvankelijk werd beoordeeld. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk voor verzoeker dat twee verzoekschriften met dezelfde input de ene keer wél ontvankelijk wordt verklaard, en een tweede keer onontvankelijk. Zulks is volstrekt tegenstrijdig en maakt een manifest motiveringsgebrek uit. Verzoeker krijgt de indruk dat men gelijk wat aanhaalt teneinde hem een negatieve beslissing te kunnen betekenen. Het dient trouwens gezegd dat in tal van dossiers waar een positieve beslissing wordt genomen, er geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing niet geantwoord op hetgeen verzoeker inriep m.b.t. zijn eerdere regularisatieverzoekschrift, nl. dat dit gedurende de periode van drie maanden (september - december 2009) werd ingediend doch dat de toenmalige raadsman vergat om het arbeidscontract toe te voegen. Dit is evenwel een belangrijk argument en verzoeker vraagt zich af waarom zijn verzoek, ondanks deze situatie en ondanks zijn zeer lang verblijf in België niet wordt ingewilligd. De motivering in kwestie is dan ook gebrekkig."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State oordeelde dat het begrip "buitengewone omstandigheden" restrictief moet worden geïnterpreteerd. Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen" niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

2.3. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. De Raad stelt vast dat werd geantwoord op de door verzoeker in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verzoeker stelt dat hij niet akkoord is met deze beoordeling. Daarmee toont hij evenwel niet aan dat de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnormen zou schenden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

2.5. Het feit dat een eerdere aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel ontvankelijk werd verklaard, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De eerdere beslissing van 30 juni 2010 waarbij verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, werd genomen na een verkeerde toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te stellen: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."*

De eerdere beslissing van 30 juni 2010 genereert uiteraard geen rechten voor de toekomst. Ook verzoekers betoog, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet moet worden toegepast en niet contra legem kan gehandeld worden door de gemachtigde.

2.6. De algemene verwijzing naar beweerde verklaringen van "het kabinet van Staatssecretaris De Block" en "de directie van Dienst Vreemdelingenzaken" kan evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die slechts kan worden nietig verklaard voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.7. Verzoekers stelling dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd, door te oordelen: *"de bewering dat hij nergens veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag kan niet aanvaard worden daar deze bewering niet gestaafd wordt met de nodige bewijzen"*, mist grondslag. De gemachtigde beschikt ter zake over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Het spreekt voor zich dat verzoeker zijn aanspraken dient te staven met bewijzen, en dat de gemachtigde niet gehouden kan zijn ongestaafde beweringen voor waar aan te nemen. De bewijslast rust bij verzoeker. De gemachtigde heeft hiermee geen voorwaarde toegevoegd aan de wet.

2.8. Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij hier reeds tien jaar verblijft en een arbeidscontract op zak heeft en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat volgende motieven in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn: *"Ook de bewering dat betrokkene zijn job zou verliezen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten"* en *"De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. (...) dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte kan voorleggen, dat hij een attest van werkbereidheid kan voorleggen, dat hij een arbeidsovereenkomst d.d. 06.08.2010 kan voorleggen, (...) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen, waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen uit zijn aanvraag geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De twee middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC